

3.KİTAP

ANGELA SERİNKEN

KUTSAL KİTAP'TAKİ

SIRA DIŞI
HİKAYELER

CEM GÜLER

3. KİTAP

KUTSAL KİTAP'TAKİ SIRA DIŞI HİKAYELER

ANGELA SERİNKEN
CEM GÜLER

**Kutsal Kitap'taki
Sıra Dışı Hikayeler**

Tüm yayın hakları yazarlarına aittir.

Temmuz 2020

Kapak Tasarımı: Elroy Gören Serinken

İÇİNDEKİLER

1. Kötü Su Verimli Suya Dönüşüyor
2. Azıcık Zeytinyağı ile Bütün Kapların Doldurulması
3. Ölen Çocuğun Dirilmesi
4. Zehirli Yemeğin Yararlı Hale Gelmesi
5. 20 Ekmekle 100 Kişinin Doyması
6. Naaman'ın Cüzamdan Kurtulması
7. Balta Demirinin Su Yüzüne Çıkması
8. Çevremizdeki Göksel Ordular
9. Elişa'nın Kemiklerine Dokunan Ölünün Dirilmesi
10. Bir Melek 185.000 Askeri Öldürüyor
11. Hizkiya'nın Ömrü 15 yıl Uzadı
12. 120 Kahin ve Tapınağın Bulutla Dolması
13. Rab Bizim İçin Savaşır
14. Surlar 52 Günde Tamamlanıyor
15. Ateşin İçinde Yanmayan Üç Genç
16. Melek Aslanların Ağzını Kapıyor
17. Yunus Üç Gün Üç Gece Balığın Karnında Kalıyor

ÖNSÖZ

Kutsal Kitap'taki Sıra Dışı Hikayeler kitap serisinin üçüncü kitabında Tevrat'tan 17 sıra dışı hikaye seçilmiştir. Bu çalışmanın, Tanrı'nın insanları çok sevdiğinin ve Tanrı'ya güvenenlerin daima güvenlik içinde olacaklarının anlaşılmasına yardımcı olmasını umuyorum.

-Cem Güler

1. KÖTÜ SU VERİMLİ SUYA DÖNÜŞÜYOR

2. KRALLAR 2:19-22

Erihalılar Elişa'ya, “Efendimiz, gördüğün gibi bu kentin yeri iyi ama suyu kötü, toprağı da verimsiz” dediler. Elişa, “Yeni bir kabın içine tuz koyup bana getirin” dedi. Kap getirilince, Elişa suyun kaynağına çıktı, tuzu suya atıp şöyle dedi: “RAB diyor ki, ‘Bu suyu paklıyorum, artık onda ölüm ve verimsizlik olmayacak.’” Elişa'nın söylediğı gibi, su bugüne dek temiz kaldı.

Erihalılar bir gün Elişa Peygamber'in yanına gelip yardım istediler. Yaşadıkları yer iyi ama suyunun kötü olduğunu anlattılar. Elişa yeni bir kap içinde tuz istedi. Kap gelince Elişa suyun kaynağına çıktı ve tuzu suya atıp şöyle dedi: "RAB diyor ki, 'Bu suyu paklıyorum, artık onda ölüm ve verimsizlik olmayacak.'" Peygamberin söylemiş olduğu gibi su paklanmış ve bugüne dek temiz kalmıştır. İnsanlar bugün de aynı

sorunlarla karşı karşıya kalıyorlar, yaşamlarında kötülük, ölüm ve verimsizlik var. İnsanların sorunlarına ne modern tıp ne de kişisel gelişim kitapları çözüm olabiliyor. Aynı Elişa'nın yapmış olduğu gibi suyun kaynağına gitmek, sorunun köküne inmek gerekiyor. Elişa yeni bir kap istedi biz de yeni bir yaşam istiyoruz ve bunu yalnızca İsa Mesih verebilir. İsa Mesih bizi kurtarmaya geldi. Tuz nasıl suyu paklamışsa, İsa Mesih'in kutsal kanı da bizi paklayıp temiz kılabilir. Dünyanın sunmuş olduğu çözümler işe yaramaz. Çözüm ve çare sonsuz yaşamın kaynağı olan İsa Mesih'tir. Eğer bugün yaşamınızda verimsizlik ve ölüm varsa sizi tüm bunlardan kurtarabilecek olana gelin. O sizi bunlardan kurtarabilmek için sizin yerinize ölmüş ve dirilmiştir. Bu nedenle İsa Mesih'e iman edin.

2. AZICIK ZEYTİNYAĞI İLE BÜTÜN KAPLARIN DOLDURULMASI

2. KRALLAR 4:1-7

Bir gün, peygamber topluluğundan bir adamın karısı gidip Elişa'ya şöyle yakardı: “Efendim, kocam öldü!”

Bildiğın gibi RAB'be tapınırdı. Şimdi bir alacaklısı geldi, iki oğlumu benden alıp köle olarak götürmek istiyor.” Elisha, “Senin için ne yapsam?” diye karşılık verdi, “Söyle bana, evinde neler var?” Kadın, “Azıcık zeytinyağı dışında, kulunun evinde hiçbir şey yok” dedi. Elisha, “Bütün komşularına git, ne kadar boş kapları varsa iste” dedi, “Sonra oğullarınla birlikte eve git. Kapıyı üzerinize kapayın ve bütün kapları yağla doldurun. Doldurduklarınızı bir kenara koyun.” Kadın oradan ayrılıp oğullarıyla birlikte evine gitti, kapıyı kapadı. Oğullarının getirdiği kapları doldurmaya başladı. Bütün kaplar dolunca oğullarından birine, “Bana bir kap daha getir” dedi. Oğlu, “Başka kap kalmadı” diye karşılık verdi. O zaman zeytinyağının akışı durdu. Kadın gidip durumu Tanrı adamı Elisha'ya bildirdi. Elisha, “Git, zeytinyağını sat, borcunu öde” dedi, “Kalan parayla da oğullarınla birlikte yaşamını sürdür.”

Geride iki çocuğuyla kalmış fakir bir dul kadın vardı. Bir gün borç almış oldukları adam geldi ve ödeyemedikleri borçları için iki oğlunu köle olarak alacağını söyledi. Kadın Peygamber Elisha'ya gidip ondan yardım istedi. Elisha ona "evinde ne var?" diye sordu. Kadının azıcık zeytin yağı dışında hiçbir şeyi yoktu. Elisha komşularından boş kaplar istemesi için kadını gönderdi. Peygamber, evinin kapısını kapatmalarını ve oğullarıyla birlikte topladıkları tüm boş

kapları zeytin yağıyla doldurmalarını söyledi. Azıcık yağ nasıl olup da tüm kapları dolduracaktı? Ama kadın imanla peygamberin buyurduğu her şeyi harfi harfine yerine getirdi. Bunu yaptığında Tanrı mucizevi bir şekilde tüm boş kapları zeytinyağıyla doldurdu. Bugün sizin neye ihtiyacınız olduğunu bilmiyorum ama bildiğim şey büyük bir ihtiyacınız olsada, Tanrı mucizelerle ihtiyacınızı karşılayabilir. Benim azıcık bir şeyim var diye düşünebilirsiniz. Bu kadının da yok denecek kadar azıcık bir şeyi vardı ve Tanrı o azıcık şeyi çoğalttı. Fark ettiyseniz bu mucize aslında peygamberin elinde gerçekleşmedi, mucize kadın ve oğullarının elinde gerçekleşti. Burada dikkat etmemiz gereken önemli bir şey daha var: Kadın başka boş kap istediğinde ve oğlu boş kap kalmadığını söylediğinde, yağın akması durdu. Buradaki ruhsal prensip Tanrı'ya ne kadar boş kap götürürseniz Tanrı o kadar dolduracaktır. Tanrı cömertçe size vermek ister yeter ki siz buradaki dul kadın gibi imanla harekete geçin. Kadın doldurdukları zeytin yağını sattı ve borçlarını ödedi, artan parayı da yaşamını sürdürmek için kullandı. Sizde imanla Tanrı'ya yaklaşın çünkü Tanrı sizi fazlasıyla kutsayacaktır.

3. ÖLEN ÇOCUĞUN DİRİLMESİ

2. KRALLAR 4:8-37

Elişa bir gün Şunem'e gitti. Orada zengin bir kadın vardı. Elişa'yı yemeğe alıyordu. O günden sonra Elişa ne zaman Şunem'e gitse, yemek için oraya uğradı. Kadın kocasına, "Bize sık sık gelen bu adamın kutsal bir Tanrı adamı olduğunu anladım" dedi, "Gel, damda onun için küçük bir oda yapalım; içine yatak, masa, sandalye, bir de kandil koyalım. Bize geldiğinde orada kalsın." Bir gün Elişa geldi, yukarı odaya çıkıp uzandı. Uşağı Gehazi'ye, "Şunemli kadını çağır" dedi. Gehazi kadını çağırıldı. Kadın gelince, Elişa Gehazi'ye şöyle dedi: "Ona de ki, 'Bizim için katlandığın bunca zahmetlere karşılık ne yapabilirim? Senin için kralla ya da ordu komutanıyla konuşayım mı?' " Kadın, "Ben halkımın arasında mutlu yaşıyorum" diye karşılık verdi. Elişa, "Öyleyse ne yapabilirim?" diye sordu.

Gehazi, “Kadının oğlu yok, kocası da yaşlı” diye yanıtladı. Bunun üzerine Elişa, “Kadını çağır” dedi. Gehazi kadını çağırıldı. Kadın gelip kapının eşiğinde durdu. Elişa, kadına, “Gelecek yıl bu zaman kucagında bir oğlun olacak” dedi. Kadın, “Olamaz, efendim!” diye karşılık verdi, “Sen ki bir Tanrı adamısın, lütfen kuluna yalan söyleme!” Ama kadın gebe kaldı ve bir yıl sonra, Elişa'nın söylediği günlerde bir oğul doğurdu. Çocuk büyüdü. Bir gün orakçılarının başında bulunan babasının yanına gitti. “Başım ağrıyor, başım!” diye bağırmaaya başladı. Babası uşagına, “Onu annesine götür” dedi. Uşak çocuğu alıp annesine götürdü. Çocuk öğlene kadar annesinin dizlerinde yattıktan sonra öldü. Annesi onu yukarı çıkardı, Tanrı adamının yatağına yatırdı, sonra kapıyı kapayıp dışarıya çıktı. Kocasını çağırıp şöyle dedi: “Lütfen bir eşekle birlikte uşaklarından birini bana gönder. Tanrı adamının yanına gitmeliyim. Hemen dönerim.” Kocası, “Neden bugün gidiyorsun?” dedi, “Ne Yeni Ay, ne de Şabat bugün.” Kadın, “Zarar yok” karşılığını verdi. Eşeğe palan vurup uşagına, “Haydi yürü, ben sana söylemedikçe yavaşlama” dedi. Karmel Dağı'na varıp Tanrı adamının yanına çıktı. Tanrı adamı, kadını uzaktan görünce, uşagi Gehazi'ye, “Bak, Şunemli kadın geliyor!” dedi, “Haydi koş, onu karşıla, ‘Nasılsın, kocanla oğlun nasıllar?’ diye sor.” Kadın Gehazi'ye, “Herkes iyi” dedi.

Kadın dağa çıkıp Tanrı adamının yanına varınca, onun ayaklarına sarıldı. Gehazi kadını uzaklaştırmak istediye de Tanrı adamı, “Kadını rahat bırak!” dedi, “Çünkü acı çekiyor. RAB bunun nedenini benden gizledi, açıklamadı.” Kadın ona, “Efendim, ben senden çocuk istedim mi?” dedi, “Beni umutlandırma demedim mi?” Elişa Gehazi'ye, “Hemen kemerini kuşan, değneğimi al, koş” dedi, “Biriyle karşılaşırsan selam verme, biri seni selamlarsa karşılık verme. Git, değneğimi çocuğun yüzüne tut.” Çocuğun annesi, “Yaşayan RAB'bin adıyla başın üzerine ant içerim ki, senden ayrılmayacağım” dedi. Sonra Gehazi'yle birlikte yola çıktı. Gehazi önden gidip değneği çocuğun yüzüne tuttu, ama ne bir ses vardı, ne de bir yanıt. Bunun üzerine Gehazi geri dönüp Elişa'yı karşıladı ve ona, “Çocuk dirilmedi” diye haber verdi. Elişa eve vardığında, çocuğu yatağında ölü buldu. İçeri girdi, kapıyı kapayıp RAB'be yalvarmaya başladı. Sonra ağzı çocuğun ağzının, gözleriyle elleri de çocuğun gözleriyle ellerinin üzerine gelecek biçimde yatağa, çocuğun üzerine kapandı. Çocuğun bedeni ısınmaya başladı. Elişa kalkıp odanın içinde sağa sola gezindi, sonra yine dönüp çocuğun üzerine kapandı. Çocuk yedi kez aksırdı ve gözlerini açtı. Elişa Gehazi'ye, “Şunemli kadını çağır” diye seslendi. Gehazi kadını çağırdı. Kadın gelince, Elişa, “Al oğlunu” dedi. Kadın Elişa'nın ayaklarına kapandı, yerlere kadar eğildi, sonra çocuğunu alıp gitti.

Şunem adlı bir kentte zengin bir kadın vardı. Tanrı adamı Elişa o kente gittiğinde kadın onu yemeğe çağırırdı. Bu kadın kocasıyla konuşup kendi evinde Peygamber Elişa için bir oda hazırladı. Öyle ki kente geldiğinde kalacak bir yeri olsun. Elişa bu kadın için bir şeyler yapmak istedi ve kadına bir isteğinin olup olmadığını sordu. Kadın hiçbir isteğinin olmadığını söyledi. Sonra Elişa'nın uşağı Gehazi Elişa'ya, kadının oğlunun olmadığını söyledi. Elişa hemen kadını çağırır ve ona, "Gelecek yıl bu zaman kucacağında bir oğlun olacak" dedi. Peygamberin söylemiş olduğu gibi kadın bir yıl sonra bir oğul dünyaya getirdi. Bu kulağımıza hoş bir hikaye gibi gelebilir ama aslında hikaye burada bitmiyor. Çocuk büyür ve bir gün başına kötü bir şey gelir. Çocuk babasıyla birlikte tarladayken birden başı ağrımaya başlar ve annesinin yanına geldikten kısa bir süre sonra ölür. Annesi onu hemen alıp Tanrı adamının yatağına yatırır ve odanın kapısını kapatır. Yanına bir uşak alıp Peygamber Elişa'nın yanına gitmek için yola çıkar. Kadın Karmel Dağı'nda bulunan Tanrı adamı Elişa'nın yanına kadar gider. Onu uzaktan gören peygamber hemen uşağını gönderip her şeyin yolunda olup olmadığını sordurur. Kadın her şey iyi diyerek yoluna devam eder. Kadın Elişa'nın yanına gelince ayaklarına sarılır. Onu Elişa'dan uzaklaştırmak isteyen uşağını Elişa durdurur. Çünkü peygamber kadının büyük bir acı içinde olduğunu anlar. Tanrı adamı uşağına değneğini verip önden gönderir. Uşağına çocuğa değnekle dokun diye buyruk verir. Kadında Elişa'dan ayrılmak istemez. Uşak önden gider ardından yola çıkan peygamber ve kadına çocuğun dirilmediğini söyler. Elişa eve

ulaştığında çocuğu yatakta ölü bulur. Kapıyı kapatıp Rab'be yalvarmaya başlar ve Tanrı peygamberin duasını yanıtlar ve çocuğu diriltir. Bu hikayeden öğrenebileceğimiz çok şeyler var. Ben özellikle dikkatinizi çocuğun annesinin tepkisine çekmek istiyorum. Kadın feryat figan bağırılmaz hatta çocuğun ölümünden kimseyi haberdar bile etmez. İnsanlar böyle bir durumdayken hemen olumsuz konuşmaya başlarlar ve bu aslında bir tuzaktır. Bu kadın imanla her şeyin iyi ve yolunda olduğunu ilan eder. Kadın Tanrı'ya güvenmektedir. Zor durumlarda bizler de bu kadının yöntemini uygulayarak Tanrı'ya güvenmeliyiz. İçinde bulunduğumuz koşulları ve sıkıntıyı tarif etmek yerine imanla çözümü ilan etmeliyiz. İnsanlardan değil, imanla Tanrı'dan yardım istemeliyiz. Çünkü Her Şeye Gücü Yeten Rab Tanrı bize yardım gönderecektir.

4. ZEHİRLİ YEMEĞİN YARARLI HALE GELMESİ

2. KRALLAR 4:38-41

Eliş a Gilgal'a döndü. Ülkede kıtlık vardı. Eliş a bir peygamber topluluğ uyla otururken uş ağ ına, “Büyük tencereyi ateş e koy, peygamberlere ç orba piş ir” dedi. Biri ot toplamak için tarlaya gitti ve yabancı bir bitki buldu. Bitkiden bir etek dolusu yabancı kabağ ı topladı, getirip tencereye doğ radı. Bunların ne olduğ unu kimse bilmiyordu. Ç orba yemek üzere boş altıldı. Ama insanlar ç orbayı tadar tatmaz, “Ey Tanrı adamı, zehirli bu!” diye bağ ırdılar ve yiyemediler. Eliş a, “Biraz un getirin” dedi. Unu tencereye atıp, “Koy önlerine, yesinler” dedi. Tencerede zararlı bir ş ey kalmadı.

Ülkede kıtlık vardı. Eliş a bir peygamber grubuyla birlikteydi. Uş ağ ına büyük bir tencere alıp peygamberler için ç orba piş irmesini söyledi. Uş ak tarlaya gidip yabancı otu topladı. Otları kesip hazırladıktan sonra tencereye attı. Ne var ki otlar zehirliydi ve yerken peygamberler bunu hemen fark etti. Peygamber Eliş a hiç telaş a kapılmadan biraz un istedi. Unu tencereye atmalarını söyledi ve ardından tencerede zararlı bir ş eyin kalmadığ ını ve yiyebileceklerini söyledi. Bu hikaye bana İsa Mesih'in öğrencilerine söylemiş olduğ u sözleri hatırlattı: "Öldürücü bir zehir içseler bile, zarar görmeyecekler (Markos 16:18)." Bu ayetler tabii ki zehirli ş eyleri yememizi söylemiyor, ama zararlı bir ş eyi farkında olmadan yesek bile Tanrı'nın bizi koruyabileceğ ini anlatıyor. Bugün yediğ imiz ş eylerin birçoğ unun doğ al olmadığ ını biliyoruz. Mümkün olduğ unca sağlıklı ş eyler yemeye ç alış malıyız ama aynı zamanda bu konuyu takıntı haline getirip korkmamalıyız

Yemekten önce dua edip Tanrı'ya şükredin. Tanrı yediğiniz içtiğiniz her şeyi kutsayıp temiz kılacaktır ve bedeninize zarar gelmesine izin vermeyecektir.

5. 20 EKMEKLE 100 KİŞİNİN DOYMASI

2. KRALLAR 4:42-44

Baal-Şalişa'dan bir adam geldi. Tanrı adamına o yıl ilk biçilen arpadan yapılmış yirmi ekmekle taze buğday başağı getirdi. Elişa uşağına, “Bunları halka dağıt, yesinler” dedi. Uşak, “Nasıl olur, bu yüz kişinin önüne konur mu?” diye sordu. Elişa, “Halka dağıt, yesinler” diye karşılık verdi, “Çünkü RAB diyor ki, ‘Yiyecekler, birazı da artacak.’” Bunun üzerine uşak yiyecekleri halkın önüne koydu. RAB'bin sözü uyarınca halk yedi, birazı da arttı.

Kıtlık devam ederken Baal-Şalişa'dan bir adam geldi. Bu adam Elişa Peygamber'e o yıl biçilen arpadan yapılmış yirmi

ekmekle taze buğday başağı getirdi. Elişa bunları kendine ayırmadı tam tersine uşağına "Bunları halka dağıt, yesinler" dedi. Uşak ona bu yemekler yüz kişiye yetmez diye söylendi. Ama Tanrı adamı Elişa "Halka dağıt, yesinler" diye karşılık verdi. Uşak yiyecekleri halkın önüne koydu. Herkes karnını doyurdu ve hatta yiyeceklerin birazı da arttı. Çünkü Tanrı yiyecekleri mucizevi bir biçimde çoğaltmıştı. Buradan öğrenebileceğimiz önemli bir şey var: Başkalarını düşünmek! Elişa kendini düşünerek yiyecekleri yalnızca kendine ayırmadı. Kıtık zamanında başkalarıyla paylaşarak Tanrı'nın sağlayışına aracılık etti. Uşak yiyeceklerin yetmeyeceğinden korktu ama Elişa az olanı Tanrı'nın çoğaltabileceğini biliyordu. Biz de elimizdekiler az ve yetersiz diye düşünmeyelim. Herkesin bir başkasına verebileceği bir şeyleri vardır ve emin olun ki verdikçe Tanrı elinizdekileri çoğaltır. Bugün siz de başkalarını bereketleyin öyle ki Tanrı da sizi bol bol bereketlesin.

6. NAAMAN'IN CÜZAMDAN KURTULMASI

2. KRALLAR 5:1-14

Aram Kralı'nın ordu komutanı Naaman efendisinin gözünde saygın, değerli bir adamdı. Çünkü RAB onun aracılığıyla Aramlılar'ı zafere ulaştırmıştı. Naaman yiğit bir askerdi, ama bir deri hastalığına yakalanmıştı. Aramlılar düzenledikleri akınlar sırasında İsrail'den küçük bir kızı tutsak almışlardı. Bu kız Naaman'ın karısının hizmetine verilmişti. Bir gün hanımına, “Keşke efendim Samiriye'deki peygamberin yanına gitse! Peygamber onu deri hastalığından kurtarır” dedi. Naaman gidip İsraili kızın söylediklerini efendisi krala anlattı. Aram Kralı şöyle karşılık verdi: “Kalk git, seninle İsrail Kralı'na bir mektup göndereceğim.” Naaman yanına on talant gümüş, altı bin şekel altın ve on takım giysi alıp gitti. Mektubu İsrail Kralı'na verdi. Mektupta şunlar yazılıydı: “Bu mektupla birlikte sana kulum Naaman'ı gönderiyorum. Onu deri hastalığından kurtarmanı dilerim.” İsrail Kralı mektubu okuyunca giysilerini

yırtıp şöyle haykırdı: “Ben Tanrı mıyım, can alıp can vereyim? Nasıl bana bir adam gönderip onu deri hastalığından kurtar der? Görüyor musunuz, açıkça benimle kavga çıkarmaya çalışıyor!” İsrail Kralı'nın giysilerini yırttığını duyan Tanrı adamı Elişa ona şu haberi gönderdi: “Neden giysilerini yırttın? Adam bana gelsin, İsrail'de bir peygamber olduğunu anlasın!” Böylece Naaman atları ve savaş arabalarıyla birlikte gidip Elişa'nın evinin kapısı önünde durdu. Elişa ona şu haberi gönderdi: “Git, Şeria Irmağı'nda yedi kez yıkan. Tenin eski halini alacak, tertemiz olacaksın.” Gelgelelim Naaman oradan öfkeyle ayrıldı. “Sandım ki dışarı çıkıp yanıma gelecek, Tanrısı RAB'bi adıyla çağırarak eliyle hastalıklı derime dokunup beni iyileştirecek” dedi, “Şam'ın Avana ve Farpar ırmakları İsrail'in bütün ırmaklarından daha iyi değil mi? Oralarda yıkanıp paklanamaz mıydım sanki?” Sonra öfkeyle dönüp gitti. Naaman'ın görevlileri yanına varıp, “Efendim, peygamber senden daha zor bir şey istemiş olsaydı, yapmaz mıydın?” dediler, “Oysa o sana sadece, ‘Yıkan, temizlen’ diyor.” Bunun üzerine Naaman Tanrı adamının sözü uyarınca gidip Şeria Irmağı'nda yedi kez suya daldı. Teni eski haline döndü, bebek teni gibi tertemiz oldu.

Aram Kralı'nın ordu komutanı olan Naaman adlı bir adam vardı. Bu adam yiğit, güçlü ve saygın bir adamdı. Aram

ordusunu birçok defa zafere ulaştırmıştı. Ama Naaman'ın bir sıkıntısı vardı, bir deri hastalığına yakalanmıştı. Naaman savaş sırasında İsrail'den küçük bir kıızı tutsak almış ve onu karısının hizmetine vermişti. Bu küçük kız hanıma bir gün, "Keşke efendim Samiriye'deki peygamberin yanına gitse! Peygamber onu deri hastalığından kurtarırdı" dedi. Kızın söz ettiği bu peygamber Elişa'ydı. Naaman bu durumu Aram Kralı'na anlattı ve kral bu konuda İsrail Kralı'na bir mektup gönderdi. İsrail Kralı çok korktu. Aram Kralı'nın kendisiyle kavga çıkarmaya çalıştığını sandı. Üstelik ben kimim ki bu adamı iyileştirebileyim diye düşündü. Tanrı adamı Elişa, İsrail Kralı'na şu haberi gönderdi: "Adam bana gelsin, İsrail'de bir peygamber olduğunu anlasın!" Ordu komutanı Naaman atları ve savaş arabalarıyla birlikte Elişa'nın evinin kapısı önünde durdu. Peygamber Elişa dışarı bile çıkmadan Naaman'a sadece şu haberi gönderdi: "Git, Şeria Irmağı'nda yedi kez yıkan. Tenin eski halini alacak, tertemiz olacaksın." Naaman bunu duyunca öfkelenildi. Peygamber yanına bile gelmemişti. Üstelik kendi ülkemde çok daha iyi ırmaklar var diye düşündü. Öfkeyle evine geri dönmek istedi ama yanındaki görevliler peygamberin söylediklerini yapması konusunda onu teşvik ettiler. Naaman Şeria Irmağı'na aynen peygamberin söylemiş olduğu gibi yedi kez daldı ve bebek teni gibi tertemiz oldu. Tanrı bir kez daha gücünü göstermişti! Ancak o küçük kız bunu söylemeseydi, Naaman Tanrı adamı hakkında bir şey duymayacak ve nihayetinde iyileşemeyecekti. Bu konuda biz Hristiyanlara önemli bir görev düşüyor. Bizler gerçek Tanrı'yı tanıyor, O'nun mucizelerini biliyoruz. Çevremizdeki diğer insanlara aynı bu küçük kız gibi Tanrı'nın mucizelerini anlatmalıyız. Birçok

insan hasta ve yardıma muhtaç durumda. Onlara Tanrı'nın sevgisini ve gücünü anlatmalıyız öyle ki Naaman gibi şifa bulup Tanrı'nın mucizelerine tanık olabilsinler.

7. BALTA DEMİRİNİN SU YÜZÜNE ÇIKMASI

2. KRALLAR 6:1-7

Bir gün peygamber topluluğu Elişa'ya, “Bak, yaşadığımız yer bize küçük geliyor” dedi, “Lütfen izin ver, Şeria Irmağı kıyısına gidelim, ağaç kesip kendimize ev yapalım.” Elişa, “Gidin” dedi. Peygamberlerden biri, “Lütfen kullarınla birlikte sen de gel” dedi. Elişa, “Olur, gelirim” diye karşılık verdi ve onlarla birlikte gitti. Şeria Irmağı kıyısına varınca ağaç kesmeye başladılar. Biri ağaç keserken balta demirini suya düşürdü. “Eyvah, efendim! Onu ödünç almıştım” diye bağırdı. Tanrı adamı, “Nereye düştü?” diye sordu. Adam ona demirin düştüğü yeri gösterdi. Elişa bir dal kesip oraya atınca, balta demiri su

yüzüne çıktı. Elişa, “Al onu!” dedi. Adam elini uzatıp balta demirini aldı.

Bir gün peygamber topluluğu Elişa'ya yaşadıkları yerin küçük geldiğini söyledi. Bu yüzden Şeria Irmağı kıyısına gidip ağaç kesmek için Elişa'dan izin istediler. Bu ağaçlardan ev yapmak istiyorlardı. Peygamber Elişa izin verdi ama bir peygamber onun da kendileriyle birlikte gelmesi için ısrar etti. Elişa da onlarla birlikte gitti. Onlardan birisi ağaç keserken balta demirini suya düşürdü. "Eyvah, efendim! Onu ödünç almıştım" diye bağırdı. Tanrı adamı nereye düştüğünü sordu ve adam ona gösterdi. Elişa bir dal kesip suya attı ve balta demiri mucizevi bir biçimde su yüzüne çıktı. Elişa adama balta demirini almasını söyledi ve adam elini uzatıp balta demirini hemen aldı. Fizik kurallarına göre bir demirin su yüzeyine çıkması olanaksızdır. Ama Tanrı için her şey mümkündür. Tanrı gündelik yaşamlarımızın içinde bizden uzak değildir. Evde, iş yerinizde ve her yerde sizinle birlikte. Tanrı'ya çözümsüz görünen sorunlarınızı götürdüğünüzde Tanrı sorunlarınızı mucizevi bir biçimde çözebilir. Siz yeter ki dua edip O'ndan yardım dileyin. Tanrı sadece Pazar günü değil, yaşamınızın her anı ve her alanında sizinle birlikte. Tanrı hep yardıma hazırdır.

8. ÇEVREMİZDEKİ GÖKSEL ORDULAR

2. KRALLAR 6:8-23

Aram Kralı İsrail'le savaş halindeydi. Görevlilerine danıştıktan sonra, “Ordugahımı kuracak bir yer seçtim” dedi. Tanrı adamı Elişa, İsrail Kralı'na şu haberi gönderdi: “Sakın oradan geçmeyin, çünkü Aramlılar oraya doğru iniyorlar.” İsrail Kralı adam gönderip oradaki durumu denetledi. Böylece Tanrı adamı İsrail Kralı'nı birkaç kez uyardı. Kral da önlem aldı. Bu durum Aram Kralı'nı çok öfkелendirirdi. Görevlilerini çağırıp, “İçinizden hanginizin İsrail Kralı'ndan yana olduğunu söylemeyecek misiniz?” dedi. Görevlilerden biri, “Hiçbirimiz, efendimiz kral” diye karşılık verdi, “Yalnız İsrail'de yaşayan Peygamber Elişa senin yatak odanda söylediklerini bile İsrail Kralı'na bildiriyor.” Aram Kralı şöyle buyurdu: “Gidip onun nerede olduğunu öğrenin. Adam gönderip onu yakalayacağım.” Elişa'nın Dotan'da olduğu bildirilince, kral oraya atlılar, savaş arabaları ve büyük bir kuvvet gönderdi. Geceleyin varıp kenti

kuşattılar. Tanrı adamının uşağı erkenden kalktı. Dışarıya çıkınca kentin askerler, atlılar ve savaş arabalarının kuşatıldığını gördü. Dönüp Elişa'ya, “Eyvah, efendim, ne yapacağız?” diye sordu. Elişa, “Korkma, çünkü bizim yandaşlarımız onlarınkinden daha çok” diye karşılık verdi. Sonra şöyle dua etti: “Ya RAB, lütfen onun gözlerini aç, görsün!” RAB uşağın gözlerini açtı. Uşak Elişa'nın çevresindeki dağların atlılarla, ateşten savaş arabalarıyla dolu olduğunu gördü. Aramlılar kendisine doğru ilerleyince Elişa RAB'be şöyle yalvardı: “Ya RAB, lütfen bu halkı kör et.” RAB Elişa'nın yalvarışını duydu ve onları kör etti. Bunun üzerine Elişa onlara, “Yanlış yoldasınız” dedi, “Aradığınız kent bu değil. Beni izleyin, sizi aradığınız adama götüreyim.” Sonra onları Samiriye'ye götürdü. Samiriye'ye girdiklerinde Elişa şöyle dua etti: “Ya RAB, bu adamların gözlerini aç, görsünler.” RAB gözlerini açınca adamlar Samiriye'nin ortasında olduklarını anladılar. İsrail Kralı adamları görünce Elişa'ya, “Onları öldüreyim mi? Öldüreyim mi, baba?” dedi. Elişa, “Hayır, öldürme” diye karşılık verdi, “Kendi kılıç ve yayınla tutsak aldığın insanları nasıl öldürürsün. Önlerine yiyecek içecek bir şeyler koy, yiyip içtikten sonra izin ver, krallarına dönsünler.” Bunun üzerine İsrail Kralı adamlara büyük bir şölen verdi, yedirip içirdikten sonra da onları krallarına gönderdi. Aramlı akıncılar bir daha İsrail topraklarına ayak basmadılar.

Aram Kralı İsrail'le savaş halindeydi. Ama Aram Kralı İsrail'e gizlice saldırmak istediğinde hep başarısız oluyordu. İsrail Kralı kurulan pusudan her seferinde haberdar oluyordu. Aram Kralı aramızda bir hain olmalı dedi ve çok öfkelendi. Görevlilerden biri, İsrail'de yaşayan bir peygamber olduğunu ve her şeyi İsrail Kralı'na onun bildirdiğini söyledi. Aram Kralı bu peygamberin bulunması ve yakalanması için askerlerine buyruk verdi. Büyük bir ordu savaş arabalarıyla birlikte Elişa'nın yaşadığı kente geldi. Tanrı adamının uşağı sabah kalktığında kalabalık Aram ordusunu görünce büyük bir korkuya kapıldı. Peygamber Elişa, "Korkma, çünkü bizim yandaşlarımız onlarınkinden daha çok" dedi. Sonra Elişa uşağının gözlerinin açılması için Tanrı'ya dua etti. Uşak Elişa'nın çevresindeki dağların atlılarla, ateşten savaş arabalarıyla dolu olduğunu gördü. Elişa kendilerini yakalamak isteyen adamların gözleri kör olsun diye dua etti. Sonra Elişa Peygamber onlara yanlış yolda olduklarını söyledi ve onları Samiriye'nin ortasına, İsrail Kralı'nın bulunduğu yere götürdü. Elişa Aramlılar'ın gözlerinin açılması için yeniden dua etti. Askerlerin gözleri açıldı. İsrail Kralı Elişa'ya "Onları öldüreyim mi?" diye sordu ama Elişa "Hayır, öldürme" diye karşılık verdi. Sonra onlara yiyecek ve içecek vermesini söyledi. Kral büyük bir şölen verdi ve ardından onları kendi ülkelerine ve krallarına geri gönderdi. Onlar da bir daha İsrail topraklarına ayak basmadılar. Tanrı, Elişa Peygamber'i ve İsrail halkını yine korumuştur. Tanrı bizi de aynı biçimde koruyor. Çevremizde bizi koruyan melekler var ama ne yazık ki onları göremiyoruz. Tanrı bizim de gözlerimizi açsın öyle ki

hiçbir şeyden korkmayalım. Düşmanlarımıza bu ayetlerde olduğu gibi biz de iyilik yapalım. İsa Mesih'in öğretmiş olduğu gibi düşmanlarımızı sevelim ve onlar için iyilik dileyelim. Tanrı bizim yanımızda olacak ve O bizi koruyacaktır.

9. ELİŞA'NIN KEMİKLERİNE DOKUNAN ÖLÜNÜN DİRİLMESİ

2. KRALLAR 13:14-21

Elişa ölümcül bir hastalığa yakalandı. İsrail Kralı Yehoaş gidip onu ziyaret etti, “Baba, baba, İsrail'in arabası ve atlıları!” diyerek ağladı. Elişa ona, “Bir yayla birkaç ok al” dedi. Kral yayla okları aldı. Elişa, “Yayı hazırla” dedi. Kral yayı hazırlayınca, Elişa ellerini kralın elleri üzerine koydu. “Doğuya bakan pencereyi aç” dedi. Kral pencereyi açtı. Elişa, “Oku at!” dedi. Kral oku atınca, Elişa, “Bu ok Aramlılar'a karşı

sizi zafere ulaştıracak RAB'bin kurtarış okudur” dedi, “Afek'te onları kesin bozguna uğratacaksınız.”

Sonra, “Öbür okları al” dedi. İsrail Kralı okları alınca, Elişa, “Onları yere vur” dedi. Kral okları üç kez yere vurdu ve durdu. Buna öfkelenen Tanrı adamı Elişa, “Beş altı kez vurmalyydın, o zaman Aramlılar'a karşı kesin bir zafer kazanırdın” dedi, “Ama şimdi Aramlılar'ı ancak üç kez bozguna uğratacaksın.” Elişa öldü ve gömüldü. Her ilkbaharda Moav akıncıları İsrail topraklarına girerlerdi. Bir keresinde İsraililer, ölü gömerken akıncıların geldiğini görünce, ölüyü Elişa'nın mezarına atıp kaçtılar. Ölü Elişa'nın kemiklerine dokununca dirilip ayağa kalktı.

Elişa ölümcül bir hastalığa yakalandı. İsrail Kralı onu ziyarete geldi ve ona baba diye seslenerek ağladı. Çok zaman geçmeden Elişa öldü ve gömüldü. Her baharda Moav akıncıları İsrail topraklarına girerdi. Bir keresinde İsraililer, bir ölü gömerken ansızın Moav akıncıları geldi. İsraililer korkuyla ölüyü Elişa'nın mezarına atıp kaçtılar. Ne oldu biliyor musunuz? Ölü Elişa'nın kemiklerine dokununca dirilip ayağa kalktı. Tanrı adamı Elişa ölüyken bile mucize yapmaya devam ediyordu. Tanrı adamları her dönemde vardı ve onlar mucizelerle Tanrı'nın işlerini yapıyorlardı. Tanrı bu peygamberleri kendilerine ün kazansınlar diye meshetmedi. Bu armağan başkalarına yardım etmek ve gerçek Tanrı'nın kimliğini kanıtlamak için onlara verilmişti. Tanrı sevgisini ve

gücünü meshetmiş olduğu peygamberler aracılığıyla halkına gösterdi. İster inanın ister inanmayın ama siz de o Tanrı adamlarından birisine dönüşebilirsiniz. İlk adım tabii ki Kurtarıcımız İsa Mesih'i tanımak, ardından Tanrı'ya adanmak ve fedakar olmaktır. Dilerim siz de Elişa Peygamber gibi bütün yüreğinizle Rab'bi izleyip bir Tanrı adamı olur ve yaşamınızla Tanrı'ya yücelik getirirsiniz.

10. BİR MELEK 185.000 ASKERİ ÖLDÜRÜYOR

2. KRALLAR 19:32-37

Bundan dolayı RAB Asur Kralı'na ilişkin şöyle diyor: 'Bu kente girmeyecek, ok atmayacak. Kente kalkanla yaklaşmayacak, karşısında rampa kurmayacak. Geldiği yoldan dönecek ve kente girmeyecek' diyor RAB, 'Kendim için ve kulum Davut'un hatırı için bu kenti savunup kurtaracağım' diyor."

O gece RAB'bin meleği gidip Asur ordugahında yüz seksen beş bin kişiyi öldürdü. Ertesi sabah uyananlar

salt cesetlerle karşılaştılar. Bunun üzerine Asur Kralı Sanherib ordugahını bırakıp çekildi. Ninova'ya döndü ve orada kaldı. Bir gün ilahı Nisrok'un tapınağında tapınırken, oğullarından Adrammelek'le Şareser, onu kılıçla öldürüp Ararat ülkesine kaçtılar. Yerine oğlu Esarhaddon kral oldu.

İsrail'de Hizkiya kraldı. Bu kral Tanrı'yı seven ve güvenen birisiydi. Ülkedeki bütün putları parçaladı ve onların tapınma yerlerini ortadan kaldırdı. Hizkiya'nın krallığının on dördüncü yılında Asur Kralı İsrail'e saldırıp bazı kentleri ele geçirdi. Başkomutanını gönderip İsraililer'i korkutmaya çalıştı. Asur Kralı, Hizkiyay'ı tehdit etti ve aşağıladı. Sadece Hizkiya'yı ve İsrail halkını değil, onların inandığı Tanrı'yı da aşağılamıştı. Hizkiya, Rab'bin Tapınağı'na çıkıp dua etti. Tanrı'yı yüceltip O'ndan yardım diledi. Tahmin edileceği gibi Tanrı bu duruma kayıtsız kalmadı. Peygamber Yeşaya aracılığıyla Tanrı konuştu ve onlara korkmamalarını söyledi. Asur Kralı'nın öleceğini söyledi. O gece Rab'bin bir meleği gidip Asur ordusundan 185000 askeri öldürdü. Asur Kralı büyük bir korkuyla hemen geri çekildi. Peygamber Yeşaya'nın söylemiş olduğu gibi, kısa bir süre sonra Asur Kralı bir putperest tapınağında öldürüldü. Tanrı halkına asla kayıtsız kalmaz. Kendi halkını ve çocuklarını korur ve en zor durumların içinde bile onlar için savaşır ve halkına zafer kazandırır. Yalnız olmadığımızı hatırlamalı ve her durumda Kral Hizkiya gibi dua edip Tanrı'ya güvenmeliyiz. Tanrı

adildir ve her şeyi görür. Tanrı gerekeni yapacak ve bizim için savaşacaktır. Yeter ki biz yalnızca O'na güvenelim.

11. HİZKİYA'NIN ÖMRÜ 15 YIL UZADI

2. KRALLAR 20:1-11

O günlerde Hizkiya ölümcül bir hastalığa yakalandı. Amots oğlu Peygamber Yeşaya ona gidip şöyle dedi: “RAB diyor ki, ‘Ev işlerini düzene sok. Çünkü iyileşmeyecek, öleceksin.’” Hizkiya yüzünü duvara dönüp RAB'be yalvardı: “Ya RAB, yürekte bir sadakatle önünde nasıl yaşadığımı, gözünde iyi olanı yaptığımı anımsa lütfen.” Sonra acı acı ağlamaya başladı. Yeşaya sarayın orta avlusundan çıkmadan önce RAB ona şöyle dedi: “Geri dön ve halkımı yöneten Hizkiya'ya şunu söyle: ‘Atan Davut'un Tanrısı RAB diyor ki: Duanı işittim, gözyaşlarını gördüm, seni sağlığını kavuşturacağım. Üç gün içinde RAB'bin Tapınağı'na çıkacaksın. Ömrünü on beş yıl daha uzatacağım. Seni de kenti de Asur Kralı'nın elinden

kurtaracağım. Kendim için ve kulum Davut'un hatırı için bu kenti savunacağım.”

Sonra Yeşaya, “İncir pestili getirin” dedi. Getirip çıbanına koydular ve Hizkiya iyileşti. Hizkiya Yeşaya'ya, “RAB'bin beni iyileştireceğine ve üç gün içinde RAB'bin Tapınağı'na çıkacağıma ilişkin belirti nedir?” diye sormuştu. Yeşaya şöyle karşılık vermişti: “RAB'bin verdiği sözü tutacağına ilişkin belirti şu olacak: Gölge on basamak uzasın mı, kısalsın mı?” Hizkiya, “Gölgenin on basamak uzaması kolaydır, on basamak kısalsın” demişti. Bunun üzerine Peygamber Yeşaya RAB'be yakardı ve RAB Ahaz'ın merdiveninden aşağı düşmüş olan gölgeyi on basamak kısaltmıştı.

Kral Hizkiya ölümcül bir hastalığa yakalanmıştı. Peygamber Yeşaya ona, ev işlerini düzene sokmasını söyledi çünkü hastalıktan iyileşemeyecekti. Hizkiya dua edip Rab'be ağlayarak yalvardı. Tanrı Peygamber Yeşaya'yı tekrar krala gönderdi ve Yeşaya aracılığı ile krala "Duanı işittim, gözyaşlarını gördüm, seni sağlığına kavuşturacağım." Üç gün içinde Rab'bin Tapınağı'na çıkacaksın. Ömrünü 15 yıl daha uzatacağım" dedi. Bu hikayeden Tanrı'nın duaları nasıl işittiğini ve bu duanın sonucunda merhametiyle Hizkiya'yı nasıl iyileştirdiğine tanık oluyoruz. Hatta kral, peygamberden iyileşeceğine dair bir belirti bile istedi ve Tanrı bu isteğini de yanıtladı. Tanrı bizim dualarımızı işitir, bu yüzden cesaretle O'na yaklaşabiliriz. Pek çok şey istiyoruz ama bu isteklerimiz

doğrultusunda dua ediyor muyuz? Bunları Tanrı'dan diliyor muyuz? İncil'in 1. Yuhanna 5:14-15 ayetlerinde şöyle yazılmıştır: "Tanrı'nın önünde güvenimiz şu ki, O'nun isteğine uygun ne dilersek bizi işitir. Her ne dilersek bizi işittiğini bildiğimize göre, O'ndan dilediklerimizi aldığımızı da biliriz". Tanrı bize şifa vermek ister, Tanrı sevdiklerimizi kurtarmak ister ve Tanrı bizi bereketlemek ister. Bugün cesaretle Tanrı'ya dualarımızı yükseltelim ve O'nu yücelterek dileklerimizi O'nun önüne getirelim.

12. 120 KAHİN VE TAPINAĞIN BULUTLA DOLMASI

2. TARİHLER 5:2-14

Süleyman RAB'bin Antlaşma Sandığı'nı Davut Kenti olan Siyon'dan getirmek üzere İsrail halkının ileri gelenleriyle bütün oymak ve boy başlarını Yerusalim'e çağırđı. Hepsi yedinci aydaki bayramda kralın önünde toplandı. İsrail'in bütün ileri gelenleri toplanınca, Levililer Antlaşma Sandığı'nı yerden kaldırdılar. Sandığı, Buluşma Çadırı'nı ve çadırdaki bütün kutsal

eşyaları Levili kâhinler tapınağa taşıdılar. Kral Süleyman ve bütün İsrail topluluğu Antlaşma Sandığı'nın önünde sayısız davar ve sığır kurban etti.

Kâhinler RAB'bin Antlaşma Sandığı'nı tapınağın iç odasına, En Kutsal Yer'e taşıyıp Keruvlar'ın kanatlarının altına yerleştirdiler. Keruvlar'ın kanatları sandığın bulunduğu yerin üstüne kadar uzanıyor ve sandığı da, sırkalarını da örtüyordu. Sırkalar öyle uzundu ki, uçları iç odanın önünden görünüyordu. Ancak dışarıdan görünmüyordu. Bunlar hâlâ oradadır. Sandığın içinde Musa'nın Horev Dağı'nda koyduğu iki levhadan başka bir şey yoktu. Bunlar Mısır'dan çıkışlarında RAB'bin İsraililer'le yaptığı antlaşmanın levhalarıydı. Kâhinler Kutsal Yer'den çıktılar. Orada bulunan kâhinlerin hepsi, bölüklerinin sırasını beklemeden, kendilerini kutsamışlardı. Bütün Levili ezgiciler –Asaf, Heman, Yedutun, oğullarıyla kardeşleri– zillerle, çenk ve lirlerle, ince keten kuşanmış olarak sunağın doğusunda yerlerini almışlardı. Borazan çalan yüz yirmi kâhin onlara eşlik ediyordu. Borazan çalanlarla ezgiciler tek ses halinde RAB'be şükredip övgüler sunmaya başladılar. Borazan, zil ve çalgıların eşliğinde seslerini yükselterek RAB'bi şöyle övdüler: “RAB iyidir; Sevgisi sonsuza dek kalıcıdır.” O anda RAB'bin Tapınağı'nı bir bulut doldurdu. Bu bulut yüzünden kâhinler görevlerini sürdüremediler. Çünkü RAB Tanrı'nın görkemi tapınağı doldurmuştu.

Kral Süleyman gelmiş geçmiş en zengin ve en bilge insandı. Süleyman bilindiği gibi Davut'un oğluydu ve babası Kral Davut'un isteği uyarınca Yeruşalim'de Tanrı için görkemli bir tapınak yapmıştı. Tapınak tamamlandıktan sonra Antlaşma Sandığı'nı tapınağa yerleştirdi ve ardından Kutsal Tapınak'ın adanma töreni için tüm halkı ve ileri gelenleri Yeruşalim'e çağırdı. Levili kahinler tapınağa gelip yerlerini aldılar. Levili ezgiciler ziller, çenk ve lirlerle Rab'be şükredip övgüler sunmaya başladılar. Yüz yirmi kahin onlara borozanlarla eşlik ediyordu ve seslerini yükselterek Rab'bi şöyle övdüler: "RAB iyidir; sevgisi sonsuza dek kalıcıdır." O sırada Tanrı'nın görkemi bir bulut biçiminde Tapınağı doldurdu. Süleyman Tanrı için bir tapınak yapmıştı ve Tanrı ona karşılık verdi. Bugün Tanrı'ya senin için ne yapabilirim diye sorabilirsiniz. Çünkü Tanrı kendisi için yapılan hiçbir şeyi ödüksüz bırakmaz. O ödüllendiren Tanrı'dır. Hatta yaptığınız şeyleri Tanrı için yapıyormuş gibi yaptığınızda, yapmış olduğunuz işlerde büyük fark göreceksiniz. Burada önemli bir nokta daha var. Levili kahinler tapınırken ne diyorlardı fark ettiniz mi? Tanrı'nın iyi olduğunu ve sevgisinin hiç sona ermediğini ilan ettiler. Siz de her gün zaman ayırın ve Rab'be tapının. O'na sevgisi ve iyilikleri için şükredin ki Tanrı'nın görkemi Kutsal Tapınak'ı doldurduğu gibi sizin de yaşamınızı doldursun.

13. RAB BİZİM İÇİN SAVAŞIR

2. TARİHLER 20:1-30

Bundan sonra Moavlular, Ammonlular ve Meunlular'ın bir kısmı Yehoşafat'la savaşmak için yola çıktılar. Birkaç kişi Yehoşafat'a gidip, “Gölün öbür yakasından, Edom'dan sana saldırmak için büyük bir ordu geliyor. Şu anda Haseson-Tamar'da –Eyn-Gedi'de–” dediler. Korkuya kapılan Yehoşafat RAB'be danışmaya karar verdi ve bütün Yahuda'da oruç ilan etti. RAB'be yönelmek için Yahuda'nın bütün kentlerinden gelen halk toplanıp RAB'den yardım diledi. Yehoşafat RAB'bin Tapınağı'nda, yeni avlunun önünde, Yahuda ve Yeruşalim topluluğunun arasına gidip durdu. “Ey atalarımızın Tanrısı RAB, sen göklerde oturan Tanrı değil misin?” dedi, “Ulusların bütün krallıklarını yöneten sensin. Güç, kudret senin elinde. Kimse sana karşı duramaz. Ey Tanrımız, bu ülkede yaşayanları halkın İsrail'in önünden kovan ve ülkeyi sonsuza dek dostun İbrahim'in soyuna veren sen değil misin? Onlar orada yaşadılar, adına bir tapınak kurdular ve, ‘Başımıza bela, savaş, yargı, salgın hastalık, kıtlık gelirse, adının bulunduğu bu tapınağın ve senin

önünde duracağız' dediler, 'Sıkıntıya düştüğümüzde sana yakaracağız, sen de duyup bizi kurtaracaksın.' "İşte Ammonlular, Moavlular ve Seir dağlık bölgesinde yaşayanlar! Mısır'dan çıktıktan sonra İsraililer'in onların ülkesine girmelerine izin vermedin. Bu yüzden atalarımız başka yöne döndü, onları yok etmedi. Ama bak, bunun karşılığını bize nasıl ödüyorlar! Bize miras olarak vermiş olduğun mülkünden bizi kovmaya geliyorlar. Ey Tanrımız, onları yargılamayacak mısın? Çünkü bize saldıran bu büyük orduya karşı koyacak gücümüz yok. Ne yapacağımızı bilemiyoruz. Gözümüz sende." Bütün Yahudalılar, çoluk çocuklarıyla birlikte RAB'bin önünde duruyordu. RAB'bin Ruhu topluluğun ortasında duran Asaf soyundan Mattanya oğlu Yeiel oğlu Benaya oğlu Zekeriya oğlu Levili Yahaziel'in üzerine indi. Yahaziel şöyle dedi: "Ey Kral Yehoşafat, ey Yahuda halkı ve Yerusalim'de oturanlar, dinleyin! RAB size şöyle diyor: 'Bu büyük ordudan korkmayın, yılmayın! Çünkü savaş sizin değil, Tanrı'nındır. Yarın onlarla savaşmaya çıkın. Onları vadinin sonunda, Yeruel kırlarında, Sits Yokuşu'nu çıkarlarken bulacaksınız. Bu kez savaşmak zorunda kalmayacaksınız. Yerinizde durup bekleyin, RAB'bin size sağlayacağı kurtuluşu görün, ey Yahuda ve Yerusalim halkı! Korkmayın, yılmayın. Yarın onlara karşı savaşa çıkın. RAB sizinle olacak!' " Yehoşafat yüzüstü yere kapandı. Yahuda halkıyla Yerusalim'de oturanlar da RAB'bin önünde yere kapanıp O'na tapındılar. Sonra Kehatoğulları'ndan ve

Korahoğulları'ndan bazı Levililer ayağa kalkıp İsrail'in Tanrısı RAB'bi yüksek sesle övdüler. Ertesi sabah erkenden kalkıp Tekoa kırlarına doğru yola çıktılar. Yola koyulduklarında Yehoşafat durup şöyle dedi: “Beni dinleyin, ey Yahuda halkı ve Yeruslaim'de oturanlar! Tanrınız RAB'be güvenin, güvenlikte olursunuz. O'nun peygamberlerine güvenin, başarılı olursunuz.” Yehoşafat halka danıştıktan sonra RAB'be ezgi okumak, O'nun kutsallığının görkemini övmek için adamlar atadı. Bunlar ordunun önünde yürüyerek şöyle diyorlardı: “RAB'be şükredin, Çünkü sevgisi sonsuza dek kalıcıdır!” Onlar ezgi okuyup övgüler sunmaya başladığında, RAB Yahuda'ya saldıran Ammonlular'a, Moavlular'a ve Seir dağlık bölgesinde yaşayanlara pusu kurmuştu. Hepsi bozguna uğratıldı. Ammonlular'la Moavlular, Seir dağlık bölgesinde yaşayan halkı büsbütün yok etmek için onlara saldırdılar. Seirliler'i yok ettikten sonra da birbirlerini öldürmeye başladılar. Yahudalılar kırdaki gözcü kulesine varınca, o büyük orduya baktılar, ama sadece yere serilmiş cesetler gördüler. Tek kişi kurtulmamıştı. Malları yağmalamaya giden Yehoşafat'la askerleri, ölülerin arasında çok miktarda mal, giysi ve değerli eşya buldular. Taşıyabileceklerinden çok mal topladılar. Yağma edilecek o kadar çok mal vardı ki, toplama işi üç gün sürdü. Dördüncü gün Beraka Vadisi'nde toplanarak RAB'be övgüler sundular. Bu yüzden oranın adı bugün de Beraka Vadisi olarak kaldı.

Bundan sonra bütün Yahuda ve Yerusalim halkı Yehoşafat'ın önderliğinde sevinçle Yerusalim'e döndü. Çünkü RAB düşmanlarını bozguna uğratarak onları sevindirmişti. Çenk, lir ve borazan çalarak Yerusalim'e, RAB'bin Tapınağı'na gittiler. RAB'bin İsrail'in düşmanlarına karşı savaştığını duyan ülkelerin krallıklarını Tanrı korkusu sardı. Yehoşafat'ın ülkesi ise barış içindeydi. Çünkü Tanrısı her yandan onu esenlikle kuşatmışti.

İsraililer'in başında Yehoşafat adında bir kral vardı. Moavlular, Ammonlular ve Meunlular büyük bir ordu toplayıp Yehoşafat'la savaşmak için yola çıktılar. Kral Yehoşafat bütün İsrail halkına oruç tutup Rab'be dua etmelerini söyledi. Kendisi de Yerusalim'de bulunan Kutsal Tapınak'a çıkıp Tanrı'dan yardım istedi. Tanrı bir peygamber aracılığıyla onlara şöyle yanıt verdi: "Bu büyük ordudan korkmayın, yılmayın! Çünkü savaş sizin değil, Tanrı'nındır." Kral Yehoşafat yere kapanıp Tanrı'ya tapındı ve Levililer'le birlikte İsrail'in Tanrısı Rab'bi yüksek sesle övdü. Ertesi sabah kral erkenden kalkıp Tanrı'ya güvenmeleri konusunda halkı teşvik etti. Ordunun başına Rab'be ezgi söylemek için adamlar atadı. Ordu yola çıktı ve en öndeki ezgiciler, "Rab'be şükredin, çünkü sevgisi sonsuza dek kalıcıdır!" diyerek Rab'be övgüler sunmaya başladılar. İsraililer tapınırken Tanrı büyük düşman ordusunu bozguna uğrattı. Düşmanlar birbirini öldürmeye başladılar ve İsraililer düşman orduğahına ulaştıklarında cesetlerden başka bir şey bulamadılar. Yehoşafat yanındaki

askerlerle birlikte bir sürü değerli eşya ve giysi buldu. Üç gün ganimet topladıktan sonra Yerusalim'e geri döndüler. Yerusalim'de Kutsal Tapınak'a çıkıp Tanrı'yı yücelttiler. Kral Yehoşafat dua ve tapınmanın ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Yardım için yalnız Tanrı'ya güvendi. Tanrı onu ve İsrail halkını üç ulustan oluşan büyük bir ordunun elinden kurtardı. Önlerindeki büyük tehlike onlar için berekete dönüştü. Biz de yalnızca Tanrı'ya güvenip Kral Yehoşafat gibi dua edip tapıalım! Çünkü Tanrı bizim için savaşacak ve bizi tüm sıkıntılarımızdan kurtaracaktır.

14. SURLAR 52 GÜNDE TAMAMLANIYOR

NEHEMYA 6:1-19

Surları onardığım, gediklerini kapadığım haberi Sanballat'a, Toviya'ya, Arap Geşem'e ve öbür düşmanlarımıza ulaştı. O sırada kapı kanatlarını henüz takmamıştım. Sanballat ile Geşem bana haber göndererek, “Gel, Ono Ovası'ndaki köylerden birinde buluşalım” dediler. Bana kötülük yapmayı

düşünüyorlardı. Onlara haberciler göndererek, “Büyük bir iş yapıyorum, gelemem” dedim, “Yanınıza gelirim işi bırakmış olurum; niçin iş dursun?” Bana dört kez bu haberi gönderdiler, ben de hep aynı yanıtı verdim. Sanballat beşinci kez aynı öneriyle habercisini gönderdi. Habercinin elinde açık bir mektup vardı. İçinde şunlar yazılıydı: “Çevredeki uluslar arasında Geşem'in de doğruladığı bir söylenti var. Sen ve Yahudiler ayaklanmayı düşündüğünüz için surları onarıyor musunuz. Anlatılanlara göre kral olmak üzeresin. Yahuda Kralı olduğunu Yerusolim'e duyurmak için peygamberler bile atamışsın. Bütün bunlar kralın kulağına gidecek. Onun için, gel de görüşelim.” Ona şu yanıtı gönderdim: “Söylediklerinin hiçbiri doğru değil. Hepsini kendin uyduruyorsun.” Hepsi bizi korkutmaya çalışıyorlardı. “İş bırakacaklar, onarım duracak” diye düşünüyorlardı. Ama ben, “Tanrım, ellerime güç ver” diye dua ettim. Bir gün Mehetavel oğlu Delaya oğlu Şemaya'nın evine gittim. Evine kapanmıştı. Bana, “Tanrı'nın evinde, tapınakta buluşalım” dedi, “Tapınağın kapılarını kapatalım, çünkü seni öldürmeye gelecekler. Gece seni öldürmeye gelecekler.” Ona, “Ben kaçacak adam değilim” dedim, “Benim gibi biri canını kurtarmak için tapınağa sığınır mı? Gelmeyeceğim.” Anladım ki, onu Tanrı göndermemiş. Bu sözleri bir peygamber gibi, benim kötülüğüm için söylemişti. Toviya ile Sanballat onu satın almışlardı. Bu yolla gözümü korkutup bana günah işleteceklerini düşünüyorlardı. Böylece beni

kötülemek için ellerine fırsat geçmiş olacaktı. “Ey Tanrım, Toviya'yla Sanballat'ın yaptığı kötülüğü unutma” diye dua ettim, “Beni korkutmak isteyen kadın peygamber Noadya'yla öbür peygamberlerin yaptıklarını da unutma.”

SURLARIN ONARIMI BİTİYOR

Surların onarımı elli iki günde, yirmi beş Elul'da bitti. Bütün düşmanlarımız bunu duydu, çevremizdeki ulusları korku sardı. Böylece düşmanlarımız özgüvenlerini büsbütün yitirdiler. Çünkü bu işi Tanrımız'ın yardımıyla başardığımızı anladılar. O günlerde Yahuda soylularıyla Toviya sık sık yazışıyorlardı. Birçok Yahudalı Toviya'ya bağlı kalacağına ant içmişti. Çünkü Toviya, Arah oğlu Şekanya'nın damadıydı. Oğlu Yehohanan da Berekyaya oğlu Meşullam'ın kızını almıştı. Soylular Toviya'nın iyiliklerini bana anlatıyor, benim söylediklerimi de ona iletiyorlardı. Toviya beni yıldırım için sürekli mektup gönderiyordu.

İsrail halkının Tanrı'yı terk etmesi ve başka putlara tapması sonucunda Yeruşalim surları yıkılmış, kapıları yakılmış ve halk sürgün edilmiştir. Nehemya adlı bir Yahudi, Pers Kralı'nın sakisiydi. Sürgünden kurtulan bazı Yahudiler Nehemya'nın yanına geldiler ve içinde buldukları büyük

utancı ona anlattılar. Nehemya bu durumdan dolayı çok üzüldü ve yas tuttu. Ardından Tanrı'ya dua etti. İsrail halkının günahlarını itiraf ederek Tanrı'dan yardım istedi. Pers Kralı'nın önerisini kabul etmesi için de dua etti. Tanrı onun duasını işitti ve Pers Kralı Nehemya için Fırat'ın batı yakasındaki valilere gönderilmek üzere mektuplar yazdırdı. Kral kentin onarılmasına izin verdi. Nehemya Yeruslaim'e ulaştığında ilk üç gün surları gözden geçirdi ve bir durum değerlendirmesi yaptı. Sonra Yahudi görevlilerle görüşüp onlara kralın söylediklerini ve Tanrı'nın kendisine nasıl yardım ettiğini anlattı. Onlar da, "Hadi, onarmaya başlayalım" dediler. Tabii ki bu durumdan hiç hoşnut olmayan etrafta bazı düşmanlar vardı. Bu düşmanlar başka halklardandı. Düşmanlar önce onları küçümseyerek alay etti. "Ne yapıyorsunuz? Krala baş mı kaldırıyorsunuz?" dediler. Nehemya onlara bilgece bir yanıt verdi. "Göklerin Tanrısı bizi başarılı kılacaktır. Biz O'nun kulları olarak onarımı başlatacağız..." dedi. Herkes işe koyuldu ama düşmanlar sadece alay ve tehditle kalmadı işi durdurmak için ellerinden gelen her şeyi yapmaya çalıştı. Yahudiler bir eliyle çalışıyor diğer eliyle silah tutuyordu. İşe kesintisiz devam ettiler. Mucizevi bir biçimde surların onarımı elli iki günde tamamlandı. Tanrı onlara yardım etmişti ve bu durum çevredeki ulusların ve düşmanların gözünden kaçmamıştı. Bu işin Tanrı'nın yardımıyla yapıldığını anladılar ve korkuya kapıldılar. Kapılar takıldı, nöbetçiler, ezgiciler ve Levililer göreve atandı. Sürgündeki İsraililer geri dönmeye başladılar. Halk yeniden gerçek Tanrı'ya tapınmaya başladı. Tanrı'yla bir iş yapmaya kalkarsanız her zaman karşı duruş olacaktır. Bazıları alay edebilir, bazıları tehdit bile edebilir ama siz

Nehemya gibi korkmadan Tanrı'nın işini sürdürün. Tanrı'ya güvendiğinizde O sizi kesinlikle başarılı kılacak ve size karşı gelenler başarmış olduğunuz işi tamamlayanın Tanrı olduğunu anlayacaklardır.

15. ATEŞİN İÇİNDE YANMAYAN ÜÇ GENÇ

DANİEL 3:1-30

Kral Nebukadnessar altın bir heykel yaptı; boyu altmış, eni altı arşındı. Onu Babil İli'nde, Dura Ovası'na dikti. Satrapları, kaymakamları, valileri, danışmanları, haznedarları, yargıçları, güvenlik görevlilerini ve illerin bütün öbür yüksek memurlarını diktiği heykeli adama törenine çağırttı. Böylece satraplar, kaymakamlar, valiler, danışmanlar, haznedarlar, yargıçlar, güvenlik görevlileri ve illerin bütün öbür yüksek memurları Kral Nebukadnessar'ın diktiği heykeli adama töreni için toplanarak heykelin önünde durdular. Sonra haberci yüksek sesle bağırdı: “Ey halklar, uluslar, her dilden insanlar, size şöyle

yapmanız buyruluyor: Boru, ney, lir, kanun, arp, davul ve her çeşit çalgı sesini duyar duymaz yere kapanıp Kral Nebukadnessar'ın dikmiş olduğu altın heykele tapınacaksınız. Her kim yere kapanıp tapınmazsa hemen kızgın fırına atılacaktır.” Bu yüzden ne zaman boru, ney, lir, kanun, arp ve her çeşit çalgı sesi duyulsa, bütün halklar, uluslar, her dilden insanlar yere kapanıp Kral Nebukadnessar'ın diktiği altın heykele tapındılar.

DANIEL'İN ARKADAŞLARI SUÇLANIYOR

Bunun üzerine bazı Kildaniler yaklaşıp Yahudiler'i suçladılar. Kral Nebukadnessar'a, “Ey kral, sen çok yaşa!” dediler, “Boru, ney, lir, kanun, arp, davul ve her çeşit çalgı sesini duyan herkes yere kapanıp altın heykele tapınacak; kim yere kapanıp tapınmazsa kızgın fırına atılacak diye bir buyruk çıkardın, ey kral. Oysa Babil İli'nde yüksek görevlere atadığın Şadrak, Meşak, Abed-Nego adında bazı Yahudiler var. Bu adamlar seni saymadılar, ey kral. Senin ilahlarına kulluk etmiyor, diktiğin altın heykele tapınmıyorlar.” Büyük öfkeye kapılan Nebukadnessar, Şadrak'ı, Meşak'ı, Abed-Nego'yu çağırttı. Bu kişiler kralın yanına getirildiler. Nebukadnessar, “Ey Şadrak, Meşak, Abed-Nego, ilahlarıma kulluk etmediğiniz, diktiğim altın heykele tapınmadığınız doğru mu?” diye sordu, “Şimdi boru, ney, lir, kanun, arp, davul ve her çeşit çalgı sesini duyar duymaz yere kapanıp yaptığım

heykele tapınmaya hazırsanız ne iyi! Ama ona tapınmazsanız, hemen kızgın fırına atılacaksınız. O zaman bakalım hangi ilah sizi elimden kurtaracak?” Şadrak, Meşak, Abed-Nego, “Bu konuda kendimizi savunma gereğini duymuyoruz” diye karşılık verdiler, “Kızgın fırına atılsak bile, ey kral, kendisine kulluk ettiğimiz Tanrı bizi kızgın fırından kurtarabilir; senin elinden de bizi kurtaracaktır. Ama bizi kurtarmasa bile bil ki, ey kral, ilahlarına kulluk etmeyiz, diktiğin altın heykele tapınmayız.”

DANIEL'İN ÜÇ ARKADAŞI FIRINA ATILYOR

Nebukadnessar Şadrak, Meşak, Abed-Nego'ya çok öfkelenmişti; onlara karşı tutumu değiştirdi. Fırının her zamankinden yedi kat daha çok ısıtılmasını buyurdu. Sonra ordusundaki bazı güçlü askerlere Şadrak'ı, Meşak'ı, Abed-Nego'yu bağlayıp kızgın fırına atmalarını buyurdu. Böylece bu kişiler, şalvarları, kaftanları, sarıkları ve öbür giysileriyle birlikte bağlanıp kızgın fırına atıldılar. Kralın buyruğu çok sıkı, fırın da çok ısıtılmış olduğundan, Şadrak'ı, Meşak'ı, Abed-Nego'yu götüren adamları ateşin alevleri yakıp öldürdü. Üç adamsa –Şadrak, Meşak, Abed-Nego– bağlı olarak kızgın fırına düştüler. O zaman Kral Nebukadnessar şaşkınlık içinde birden ayağa kalktı. Danışmanlarına, “Biz ateşin içine bağlı üç kişi atmadık mı?” diye sordu.

Danışmanlar, “Kuşkuz, ey kral” diye karşılık verdiler. Kral, “Ben dört kişi görüyorum” dedi, “Ateşin içinde yürüyorlar, bağlarından çözülmüş, hiçbir zarara uğramamışlar. Dördüncünün görünümü de bir ilahi varlığa benziyor.” Sonra kızgın fırının kapısına yaklaşarak, “Ey Yüce Tanrı'nın kulları Şadrak, Meşak, Abed-Nego, dışarı çıkıp buraya gelin!” diye seslendi. Bunun üzerine Şadrak, Meşak, Abed-Nego ateşin içinden çıktılar. Satraplar, kaymakamlar, valiler, kralın danışmanları onların çevresinde toplandılar. Adamların bedenlerinde ateşin hiçbir etkisi olmadığını gördüler. Başlarındaki tek saç yanmamış, giysileri değişmemiş, ateşin kokusu üzerlerine sinmemişti. Bunun üzerine Nebukadnessar, “Şadrak, Meşak ve Abed-Nego'nun Tanrısı'na övgüler olsun!” dedi, “Meleşini gönderip kendisine güvenen kullarını kurtardı. Onlar buyruğuma karşı geldiler, kendi Tanrıları'ndan başka bir ilaha kulluk edip tapınmamak için canlarını tehlikeye attılar. İşte buyuruyorum: Hangi halktan, ulustan ya da dilden olursa olsun, Şadrak, Meşak ve Abed-Nego'nun Tanrısı'ndan saygısızca söz eden herkes paramparça edilecek, evleri çöplüğe çevrilecek. Çünkü böyle kurtarabilen başka bir tanrı yoktur.” Sonra Şadrak'ı, Meşak'ı, Abed-Nego'yu Babil İli'nde daha yüksek görevlere atadı.

Babil Kralı Nebukadnessar Yeruslm'i kuşattı ve İsrailliler'i yendi. Kentin hazineleriyle birlikte bazı soylu İsraili gençleri alıp Babil'e götürdü. Saraya alınan bu gençlerin arasında Şadrak (Hananya), Meşak (Mişael) ve Abed-Nego (Azarya) vardı. Bir gün kral bir altın heykel diktirdi ve herkesin bu heykelin önünde eğilip tapınmasını buyurdu. Eğer tapınmayanlar olursa bu kişiler kızgın fırına atılacaktılar. Şadrak, Meşak ve Abed-Nego gerçek Tanrı'yı tanıdıkları için altın heykele tapınmadılar ve tabii ki bu haber hemen krala ulaştırıldı. Kral fkeli bir biçimde onları çağırıp altın heykelin önünde eğilip tapınmalarını buyurdu ama onlar, "Ey kral, kendisine kulluk ettiğimiz Tanrı bizi kızgın fırından kurtarabilir; senin elinden de bizi kurtaracaktır. Ama bizi kurtarmasa bile bil ki, ey kral, ilahlarına kulluk etmeyiz, diktiğin altın heykele tapınmayız" dediler. Kral öfkelendi ve onların yedi kez daha fazla ısıtılmış fırına atılmalarını buyurdu. Askerler onları bağlayıp fırına attılar. Sonra kral şaşkın bir şekilde ayağa Kaltı ve "Biz ateşin içine bağlı  kişi atmadık mı?" diye sordu. "Ben dört kişi görüyorum... Dördüncünün görünümü de bir ilahi varlığa benziyor" dedi. Sonra kral onları dışarıya çağırdı, inandıkları Tanrı'ya övgüler sundu ve "Böyle kurtarabilen başka bir tanrı yoktur" dedi. Bu  gencin cesaretleri gerçekten de hayranlık uyandırıcı ama gerçek Şu ki, eğer Tanrı'yı gerçekten tanımiősanız eminim siz de aynı Şeyi yapardınız. Bu gençler bütün yürekleriyle Tanrı'ya güvendiler ve Tanrı da onları kurtardı. Siz de bütün yüreğinizle Tanrı'ya güvenin çünkü Tanrı'nın sizin için yapamayacağı hiçbir Şey yoktur. Bir düőünün, Tanrı bizi kurtarmak için en değerli varlığını, Oğlu İsa Mesih'i gönderdi. Romalılar 8:32 ayeti Şöyle der: "z Oğlu'nu bile esirgemeyip

O'nu hepimiz için ölüme teslim eden Tanrı, O'nunla birlikte bize her şeyi bağışlamayacak mı?".

16. MELEK ASLANLARIN AĞZINI KAPIYOR

DANİEL 6:1-28

Darius bütün ülkeyi yönetecek yüz yirmi satrap atamayı uygun gördü. Bunların başına da biri Daniel olmak üzere üç bakan atadı. Krala zarar gelmemesi için bakanlar satraplardan hesap soracaklardı. Kendisinde bulunan olağanüstü ruh sayesinde Daniel öbür bakanlarla satraplardan üstün olduğundan, kral onu bütün ülkenin başına atamayı tasarlıyordu. Bunun üzerine öbür bakanlarla satraplar Daniel'i ülke yönetimi konusunda suçlamak için fırsat kollamaya başladılar. Ancak ne suçlanacak bir yanını, ne de bir yanlışını buldular. Çünkü Daniel güvenilir biriydi. Kendisinde hiçbir eksiklik ya da yanlışlık bulamadılar. Sonunda, "Daniel'i Tanrısı'nın Yasasıyla ilgili bir konuda suçlayamazsak, bir suçlama nedeni

bulamayacağız” dediler. Bunun üzerine bakanlarla satraplar hep birlikte krala gidip, “Ey Kral Darius, çok yaşa!” dediler, “Ülkenin bütün bakanları, kaymakamları, satrapları, danışmanları, valileri olarak kralın zorlu bir yasa çıkarması üzerinde anlaştık. Ey kral, kim otuz gün içinde senden başka bir insana ya da ilaha dua ederse, aslan çukuruna atılsın. Şimdi, ey kral, yasağı koy; Medler'le Persler'in değişmez yasası uyarınca yazıyı imzala ki değiştirilemesin.” Böylece Kral Darius yasağı içeren yasayı imzaladı. Daniel yasanın imzalandığını öğrenince evine gitti. Yukarı odasının Yeruşalim yönüne bakan pencereleri açtı. Daha önce yaptığı gibi her gün üç kez diz çöküp dua etti, Tanrısı'na övgüler sundu. Ona tuzak kuran adamlar hep birlikte oraya gittiklerinde, onu Tanrısı'na dua edip yalvarırken gördüler. Bunun üzerine krala gidip çıkardığı yasayla ilgili şunları söylediler: “Ey kral, kim otuz gün içinde senden başka bir insana ya da ilaha dua ederse, aslan çukuruna atılsın diye yasa imzalamadın mı?” Kral, “Medler'le Persler'in değişmez yasası uyarınca çıkardığım yasa geçerlidir” diye karşılık verdi. Bunun üzerine, “Ey kral, Yahuda sürgünlerinden olan Daniel seni de imzaladığın yasayı da saymıyor; günde üç kez dua ediyor” dediler. Bunu duyan kral çok üzüldü, Daniel'i kurtarmayı kafasına koydu. Onu kurtarmak için güneş batıncaya dek uğraştı.

O zaman adamlar toplu halde krala gidip, “Ey kral, Medler'le Persler'in yasası uyarınca, kralın koyduğu yasanın ya da yasağın değiştirilemeyeceğini bilmelisin” dediler. Bunun üzerine kral Daniel'i getirip aslan çukuruna atmalarını buyurdu. Daniel'e de, “Kendisine sürekli kulluk ettiğin Tanrın seni kurtarsın!” dedi. Bir taş getirip çukurun ağzına koydular. Daniel'le ilgili hiçbir şey değiştirilmesin diye kral hem kendi mühür yüzüğüyle, hem soyluların mühür yüzükleriyle taşı mühürledi. Sonra sarayına döndü; geceyi yemek yemeden, eğlenmeden geçirdi; uykusu kaçtı. Şafak sökerken kalkıp acele aslan çukuruna gitti. Çukura yaklaşınca üzgün bir sesle, “Ey yaşayan Tanrı'nın kulu Daniel, kendisine sürekli kulluk ettiğin Tanrın seni aslanlardan kurtarabildi mi?” diye haykırdı. Daniel, “Ey kral, sen çok yaşa!” diye yanıtladı, “Tanrım meleğini gönderip aslanların ağzını kapadı. Beni incitmediler. Çünkü Tanrı'nın önünde suçsuz bulundum. Sana karşı da, ey kral, hiçbir yanlışlık yapmadım.” Kral buna çok sevindi, Daniel'i çukurdan çıkarmalarını buyurdu. Daniel çukurdan çıkarıldı. Bedeninde hiçbir yara izi bulunmadı. Çünkü Tanrısı'na güvenmişti. Kralın buyruğu uyarınca, Daniel'i haksız yere suçlayan adamları, karılarıyla, çocuklarıyla birlikte getirip aslan çukuruna attılar. Daha çukurun dibine varmadan aslanlar onları kapıp kemiklerini kırdılar.

Kral Darius dünyada yaşıyan bütün halklara, uluslara ve her dilden insanlara şöyle yazdı: “Esenliğiniz bol olsun! Krallığımda yaşıyan herkesin Daniel'in Tanrısı'ndan korkup titremesini buyuruyorum. O yaşıyan Tanrı'dır, Sonsuza dek var olacak. Krallığı yıkılmayacak, Egemenliği son bulmayacak. O kurtarır, O yaşatır, Gökte de yerde de Belirtiler, şaşılması işler yapar. Daniel'i aslanların pençesinden kurtaran O'dur.” Böylece Darius'un ve Persli Koreş'in krallığı döneminde Daniel'in işleri iyi gitti.

Daniel Babil'e götürülen Yahudi gençlerden birisiydi. Tanrı'yı çok sevdiği için lütuf buldu ve Tanrı onu Babil'de bakan yaptı. Kralın Daniel'i çok sevdiğini fark eden öteki bakanlar onu kıskanmaya başladılar. Daniel'i suçlayacak bir şeyler arıyorlardı ama bu konuda başarısız oldular. Çünkü güvenilir biri olan Daniel'in hiçbir yanlışını bulamadılar. Kendi aralarında bir plan kurup Daniel'e bir tuzak hazırladılar. Kralı fark ettirmeden bu sinsi plana ortak yaptılar ve onu ikna ederek yeni bir yasa çıkarttıldılar. Bu yasa uyarınca otuz gün içinde kral dışında başka hiç kimseye dua edilemeyecekti. Daniel önceden yapmış olduğu gibi evinin yukarı odasındaki Yerusâlim yönündeki pencereyi açarak günde üç kez Tanrı önünde diz çöküp dua etti. Ona tuzak kuran adamlar hemen gidip bu durumu krala anlattılar. Daniel'in çıkartılan yeni yasaya göre aslan çukuruna atılması gerekiyor diye eklediler. Kral çok üzüldü ama Daniel'i kurtaracak bir yol bulamadı.

Yasayı değiştirilemez bir biçimde kendisi imzalamıştı. Kral büyük bir üzüntüyle Daniel'in aslan çukuruna atılmasını buyurdu ve ona "Kendisine sürekli kulluk ettiğin Tanrın seni kurtarsın!" dedi. Kral o gün hiç yemek yemedi, gece de uykusu kaçtı. Şafak sökerken aceleyle aslan çukuruna gitti. Daniel'e seslenerek "Ey yaşayan Tanrı'nın kulu... Tanrın seni aslanlardan kurtarabildi mi?" dedi. Daniel ona şöyle yanıt verdi: "Tanrım meleğini gönderip aslanların ağzını kapadı." Kral, Daniel'in hemen çukurdan çıkarılmasını ve onu suçlayan adamların aileleriyle birlikte aslan çukuruna atılmasını buyurdu. Kral, Daniel'in Tanrısı'na övgüler sundu ve Daniel'i kayırmayı sürdürdü. Belki bugün yaşamınızda sizi de kıskanan veya haksız yere suçlayan insanlar olabilir. Daniel gibi siz de Tanrı'ya sadık kalın ve O'na güvenin çünkü Tanrı sizi suçsuz çıkaracak ve sizi yükseltecektir. Tanrı'ya güvenenler asla utanç içinde kalmazlar!

17. YUNUS ÜÇ GÜN ÜÇ GECE BALIĞIN KARNINDA KALİYOR

YUNUS 1:1-17

RAB bir gün Amittay oğlu Yunus'a, “Kalk, Ninova'ya, o büyük kente git ve halkı uyar” diye seslendi, “Çünkü kötülükleri önüme kadar yükseldi.” Ne var ki, Yunus RAB'bin huzurundan Tarşış'e kaçmaya kalkıştı. Yafa'ya inip Tarşış'e giden bir gemi buldu. Ücretini ödeyip gemiye bindi, RAB'den uzaklaşmak için Tarşış'e doğru yola çıktı. Yolda RAB şiddetli bir rüzgar gönderdi denize. Öyle bir fırtına koptu ki, gemi neredeyse parçalanacaktı. Gemiciler korkuya kapıldı, her biri kendi ilahına yalvarmaya başladı. Gemiye hafifletmek için yükleri denize attılar. Yunus ise teknenin ambarına inmiş, yatıp derin bir uykuya dalmıştı. Gemi kaptanı Yunus'un yanına gidip, “Hey! Nasıl uyursun sen?” dedi, “Kalk, tanrına yalvar, belki halimizi görür de yok olmayız.” Sonra denizciler birbirlerine, “Gelin, kura çekelim” dediler, “Bakalım, bu bela kimin yüzünden başımıza geldi.” Kura çektiler, kura Yunus'a düştü. Bunun üzerine Yunus'a, “Söyle

bize!” dediler, “Bu bela kimin yüzünden başımıza geldi? Ne iş yapıyorsun sen, nereden geliyorsun, nerelisin, hangi halka mensupsun?” Yunus, “İbrani'yim” diye karşılık verdi, “Denizi ve karayı yaratan Göklerin Tanrısı RAB'be taparım.” Denizciler bu yanıt karşısında dehşete düştüler. “Neden yaptın bunu?” diye sordular. Yunus'un RAB'den uzaklaşmak için kaçtığını biliyorlardı. Daha önce onlara anlatmıştı. Deniz gittikçe kuduruyordu. Yunus'a, “Denizin dinmesi için sana ne yapalım?” diye sordular. Yunus, “Beni kaldırıp denize atın” diye yanıtladı, “O zaman sular durulur. Çünkü biliyorum, bu şiddetli fırtınaya benim yüzümden yakalandınız.” Denizciler karaya dönmek için küreklere asıldılar, ama başaramadılar. Çünkü deniz gittikçe kuduruyordu. RAB'be seslenerek, “Ya RAB, yalvarıyoruz” dediler, “Bu adamın canı yüzünden yok olmayalım. Suçsuz bir adamın ölümünden bizi sorumlu tutma. Çünkü sen kendi istediğini yaptın, ya RAB.” Sonra Yunus'u kaldırıp denize attılar, kuduran deniz sakinleşti. Bu olaydan ötürü denizciler RAB'den öyle korktular ki, O'na kurbanlar sundular, adaklar adadılar. Bu arada RAB Yunus'u yutacak büyük bir balık sağladı. Yunus üç gün üç gece bu balığın karnında kaldı.

Tanrı, Yunus adlı bir İbrani'ye seslenerek, ona Ninova'ya gitmesini söyledi. Onları uyarması gerekiyordu çünkü çok

kötülük yapıyorlardı. Yunus gitmek istemedi ve bu yüzden bir gemiye binip Tanrı'dan kaçmaya kalkıştı. Yolda büyük bir fırtına koptu. Gemidekiler inanmış oldukları kendi tanrılarına yakarmaya başladılar. Kaptan derin bir uykuya dalmış olan Yunus'a gelip onun da kendi Tanrısı'na dua etmesini söyledi. Fırtına giderek şiddetini artırmıştı. Sonra denizciler, "Gelin, kura çekelim" dediler, "Bakalım, bu bela kimin yüzünden başımıza geldi". Kura Yunus'a çıktı bu yüzden ona kim olduğunu ve ne yaptığını sormaya başladılar. Yunus İbrani olduğunu ve her şeyi yaratan tek Tanrı'ya inandığını söyledi ve sonra her şeyi itiraf etti. Denizin sakinleşmesi için ne yapmamız gerekiyor diye Yunus'a sordular. Yunus kendisini denize atmaları gerektiğini söyledi. Karaya dönmek için çabaladılar ama başaramayınca Yunus'u denize atmak zorunda kaldılar ve o zaman deniz sakinleşti. Bunu görüp korkuya kapılan denizciler Yunus'un Tanrısı'na sunular ve kurbanlar sundular. Bu arada Tanrı Yunus'u kurtarmak için bir balık gönderdi. Yunus balığın karnında tövbe etti. Tanrı balığa üç gün sonra Yunus'u karaya bırakmasını buyurdu. Yunus dersini almıştı ve Tanrı'nın gitmesi istediği yere doğru yola çıktı. Acaba bizim başımıza gelen bazı fırtınalar, Tanrı'yı dinlemeyip kendi yolumuz konusunda ısrarcı olduğumuz için başımıza gelmiş olabilir mi? Tanrı'yı dinlediğimizde, Tanrı yolumuzu düzlüyor ve bizi kutsuyor. Ama ne yazık ki bazen insanlar Tanrı'yı dinlemek istemiyorlar ve kendi yollarından gitmeyi tercih ediyorlar. Bu yüzden de bir sürü sıkıntılarla karşı karşıya kalıyorlar. Gelin Tanrı'yı dinleyelim ve O'nun yolunda yürüyelim. Çünkü Tanrı iyidir ve O'nun yolunda yaşam, esenlik ve bereket var.

KAÇIRMAYIN!

KAÇIRMAYIN!

